

Sygn. akt VIII RC 242/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 31 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie VIII Wydział Rodzinny i Nieletnich w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Pękała

Protokolant: sekretarz sądowy Ewelina Pres

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2015 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa K. Ż. (1)

przeciwko S. Ż.

o podwyższenie alimentów

1. podwyższa rentę alimentacyjną należną powódce K. Ż. (1) od pozwanego S. Ż. z kwoty po 400 zł miesięcznie orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie wydanym dnia 5 stycznia 2007 r. w sprawie XRC 155/06 do kwoty po 600 (sześćset) złotych miesięcznie płatnej z góry do dnia 15 każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, poczynając od 10 kwietnia 2014 r., z prawem powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego przez pozwanego S. Ż. na kwoty spełnione na rzecz powódki K. Ż. (1) tytułem alimentów w ramach udzielonego w niniejszej sprawie zabezpieczenia;
2. w pozostałej części powództwo oddala;
3. nakazuje pobrać od pozwanego S. Ż. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych z tytułu kosztów sądowych;
4. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII RC 242/14

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu w dniu 10 kwietnia 2014 r. powódka K. Ż. (1) wniosła o podwyższenie alimentów należnych jej od pozwanego S. Ż. z kwoty po 400 zł miesięcznie do kwoty po 1.500 zł miesięcznie.

Do pozwu powódka załączyła kopię wezwania do zapłaty, skierowanego do pozwanego przed wystąpieniem do Sądu z powództwem w niniejszej sprawie.

W uzasadnieniu przedmiotowego pisma K. Ż. (1) wskazała, iż od czasu ostatniego orzekania o wysokości alimentów koszty jej utrzymania wzrosły, co wynika choćby ze wzrostu cen poszczególnych dóbr, a ponadto że przygotowuje się do matury i niezbędne są jej środki na pokrycie kosztów pobierania korepetycji.

W odpowiedzi na pozew pozwany uznał powództwo do kwoty po 500 zł miesięcznie, a w pozostałej części wniósł o jego oddalenie, jednocześnie wskazując, iż powódka nie wykazała w żaden sposób, ani co konkretnie wchodzi skład kosztów jej utrzymania, ani czy po ukończeniu nauki w szkole średniej ma zamiar kontynuować edukację i w jakim

kierunku. Dodatkowo pozwany wskazał, iż co prawda pracuje w Norwegii i osiąga dochód na poziomie 8 – 10 tys. zł miesięcznie, jednakże koszty jego utrzymania w tym kraju są na tyle wysokie, iż wszystkie środki pozostałe mu po opłaceniu przedmiotowych kosztów przekazuje na utrzymanie swoich dzieci.

W piśmie procesowym z dnia 20 listopada 2014 r. powódka sprecyzowała żądanie pozwu w ten sposób, że wniosła o podwyższenie alimentów począwszy od dnia wniesienia powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

K. Ż. (1), ur. (...) w S. jest dzieckiem S. Ż. i K. Ż. (2).

Bezsporne, a nadto:

- odpis skrócony aktu urodzenia, k. 33.

Wyrokiem z dnia 5 stycznia 2007 r., sygn. akt X RC 155/06 Sąd Okręgowy w S. rozwiązał przez rozwód związek małżeński rodziców powódki i zasądził od pozwanego S. Ż. na rzecz powódki K. Ż. (1) alimenty w kwocie po 400 zł miesięcznie.

Dowód:

- wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 5 stycznia 2007 r. w aktach sprawy sygn. akt X RC 155/06, k. 91.

W czasie orzekania w sprawie rozwodowej powódka miała ukończone 13 lat i zamieszkiwała wraz z matką w mieszkaniu stanowiącym współwłasność jej rodziców.

Czynsz za mieszkanie opiewał na kwotę 365,36 zł miesięcznie, oplata za gaz wynosiła ok. 80 zł miesięcznie, a za prąd ok. 75 zł miesięcznie.

K. Ż. (2) pobierała zasiłek rodzinny na dzieci w łącznej kwocie 139 zł (43 zł na rzecz K. Ż. (1)) oraz dodatek mieszkaniowy w kwocie 253,85 zł miesięcznie.

Matka powódki była osobą bezrobotną, bez prawa do zasiłku.

K. Ż. (2) uczęszczała do VI klasy szkoły podstawowej i osiągała dobre wyniki w nauce.

Dowód:

- przesłuchanie pozwanej K. Ż. (2), w aktach sprawy X RC 155/06, k. 84.

- zeznania świadka T. P., w aktach sprawy X RC 155/06, k. 83;

- decyzja, w aktach sprawy X RC 155/06, k. 31, 33, 77, 79, 81;

- rozliczenie, w aktach sprawy X RC 155/06, k. 32;

- faktura, w aktach sprawy X RC 155/06, k. 33 – 34.

Pozwany miał ukończone 32 lata i zamieszkiwał w wynajmowanym mieszkaniu. Koszt wynajmu lokalu opiewał na kwotę 1.200 zł miesięcznie.

S. Ż. pracował w Norwegii w systemie 2 miesiące pracy

i 1 miesiąc wolnego, przy czym w czasie wolnym od pracy ww. nie uzyskiwał żadnego dochodu. Pozwany zarabiał ok. 2.600 zł miesięcznie.

Dowód:

- przesłuchanie pozwanego S. Ż., w aktach sprawy X RC 155/06, k. 84.

Obecnie powódka ma ukończone 21 lat i jest studentką drugiego roku studiów stacjonarnych na kierunku kognitywistka. K. Ż. (1) nie posiada żadnego majątku; przez niespełna rok od chwili wniesienia pozwu w niniejszej sprawie zamieszkiwała wraz z babcią w mieszkaniu stanowiącym współwłasność K. Ż. (2) i S. Ż.. Opłaty za czynsz i media w mieszkaniu ponosiła babcia powódki.

Opłata za czynsz w mieszkaniu wynosiła 450 zł miesięcznie; opłata za prąd ok. 50 zł miesięcznie; za gaz 40 zł miesięcznie; opłata za telewizję (...) – 46 zł miesięcznie. Źródło utrzymania K. Ż. (1) stanowią alimenty od ojca w wysokości 400 zł miesięcznie; ponadto finansowo wspierała ją babcia kwotą ok. 200 zł miesięcznie.

Od stycznia 2015 r. powódka zamieszkuje wraz z chłopakiem w wynajętym mieszkaniu, bowiem pozwany odsprzedał osobie trzeciej swój udział we współwłasności ww. mieszkania i nabywca wystąpił do komornika sądowego z wnioskiem o eksmisję osób zamieszkujących w lokalu (tj. K. Ż. (1) i T. P.).

(...) powódki pracuje jako kierowca i samodzielnie ponosi koszty związane z wynajęciem i użytkowaniem wynajętego mieszkania.

Dowód:

- przesłuchanie powódki K. Ż. (1), k. 80 – 82, 199;

- zeznania świadka K. Ż. (2), k. 135 – 136;

- zeznania świadka T. P., k. 142 – 143;

- potwierdzenie dokonania przelewu, k. 11;

- rachunki, k. 12 – 14, 56 – 58;

- decyzja, k. 66;

- zaświadczenie, k. 78, 194.

Usprawiedliwione koszty związane z utrzymaniem powódki opiewają na kwotę przynajmniej 1.300 zł miesięcznie. W skład tych kosztów wchodzi m.in.: 450 zł tytułem przypadającego na powódkę 1/2 udziału w kosztach utrzymania mieszkania; 400 zł tytułem zakupu żywności; tytułem zakupu odzieży – 100 zł miesięcznie; tytułem zakupu kosmetyków i środków czystości – 100 zł; koszty związane z zakupem podręczników i pomocy naukowych – 100 zł miesięcznie; 50 zł miesięcznie - tytułem kosztów przejazdu na terenie S..

Powódka cierpi z powodu alergii wziewnej oraz pokarmowej; na zakup lekarstw przeznacza około 90 zł miesięcznie, ponadto posiada zalecenie noszenia okularów.

Dowód:

- przesłuchanie powódki K. Ż. (1), k. 80 – 82;

- zeznania świadka T. P., k. 142 – 143;
- kserokopia, k. 15;
- skierowanie do poradni specjalistycznej, k. 55, 79;
- zaświadczenie, k. 55;
- recepta, k. 56, 195;
- rachunki, 56 – 58.

W czasie wolnym od zajęć szkolnych powódka podejmuje się wykonywania prac dorywczych, pracowała m.in. jako sprzedawca w sklepie.

Dowód:

- zeznania świadka T. P., k. 142 – 143.

Matka powódki ma ukończone 41 lat, zamieszkuje wraz z dwojgiem małoletnich dzieci w miejscowości R. koło D.; cierpi z uwagi na chorobę kręgosłupa i jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna; utrzymuje sporadyczny kontakt z córką, nie łoży na jej utrzymanie.

Dowód:

- przesłuchanie powódki K. Ż. (1), k. 80 – 82;
- zeznania świadka K. Ż. (2), k. 135 – 136;
- zaświadczenie, k. 67;
- wynik badania, k. 134.

Pozwany ma ukończone 41 lat, legitymuje się wykształceniem technicznym, pracuje w Norwegii jako elektromonter za wynagrodzeniem 20.404,50 koron miesięcznie (tj. ok 9.590 zł miesięcznie), do Polski przyjeżdża 4 – 5 razy do roku.

Ww. zamieszkuje w Norwegii; tytułem kosztów utrzymania mieszkania pozwany płaci około 4.000 koron; tytułem opłaty za prąd około 450 koron; na zakup żywności pozwany przeznaczą 2.500 - 3.000 koron miesięcznie. Pozwany spona kredyt zaciągnięty na zakup samochodu; rata kredytu wynosi 2 tysiące koron miesięcznie.

Dowód:

- przesłuchanie pozwanego S. Ż., k. 68 – 69.

Małżonka pozwanego wraz z dwojgiem małoletnich dzieci zamieszkuje w Polsce; tytułem alimentów przekazywanych na utrzymanie córki z poprzedniego związku otrzymuje 370 zł miesięcznie. Ww. świadczy pracę za wynagrodzeniem 1.800 – 2.000 zł miesięcznie, przed zawarciem małżeństwa z pozwanym zaciągnęła kredyty na zakup mieszkania, miesięczna rata kredytu opiewa na kwotę ok. 900 zł. W czasie, gdy małżonka pozwanego przebywa w pracy najmłodszą córką pozwanego opiekuje się niania.

S. Ż. na koszty utrzymania mieszkania w Polsce przekazuje małżonce ok. 1.000 zł miesięcznie.

Dowód:

- przesłuchanie pozwanego S. Ż., k. 68 – 69;

- zaświadczenie, k. 42;
- zawiadomieni o wysokości opłat, k. 73;
- oświadczenie, k. 205.

Pozwany, poza powódką, ma na swoim utrzymaniu troje małoletnich dzieci; na dwoje z nich ma zasądzone alimenty w kwocie po 400 zł miesięcznie.

Dowód:

- przesłuchanie pozwanego S. Ż., k. 68 – 69.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo K. Ż. (1) o podwyższenie alimentów okazało się częściowo zasadne.

Ustalony powyżej stan faktyczny oparty został na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego a aktach niniejszej sprawy oraz w aktach sprawy X RC 155/06, albowiem strony nie kwestionowały zarówno autentyczności, jak i treści tychże dokumentów i jednocześnie Sąd nie powziął wątpliwości, co do wiarygodności przedmiotowych dokumentów.

Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla jej rozstrzygnięcia, a tym samym nie stanowiły podstawy powyższych ustaleń faktycznych. W szczególności ustalając stan faktyczny sprawy Sąd nie wziął pod uwagę dokumentów przedłożonych przez pozwanego, znajdujących się w aktach sprawy na kartach 34 – 41, 43 – 46, albowiem przedmiotowe dokumenty sporządzone zostały w języku norweskim. Zgodnie natomiast z art. 27 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej językiem urzędowym w Polsce jest język polski. Analogiczny zapis zawiera Ustawa z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim

(tj. z dnia 2 lutego 2011 r. Dz.U. Nr 43, poz. 224), która wskazuje organy, instytucje, urzędy i inne podmioty, których językiem urzędowym jest język polski. Zgodnie

z powołaną wyżej ustawą podmioty wykonujące zadania publiczne na terytorium RP dokonują wszelkich czynności urzędowych oraz składają oświadczenia woli co do zasady w języku polskim. Obowiązek dokonywania wszystkich czynności w języku polskim oznacza, że w tym języku wydawane są orzeczenia, jak również prowadzone jest postępowanie dowodowe. Mając na uwadze powyższe, aktualną sytuację rodzinną i majątkową pozwanego ustalono, z pominięciem ww. dokumentów,

w oparciu o dokumenty sporządzone w języku polskim oraz w oparciu o zeznania samego pozwanego.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z kopii paragonów, znajdujących się w aktach sprawy na kartach 203 – 204 oraz 206, gdyż nie miały znaczenia z punktu widzenia wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Na podstawie przedmiotowych paragonów nie sposób bowiem ustalić, kto był nabywcą kupowanych dóbr, ani czy przedmiotowe dobra zakupione zostały na potrzeby małoletniego dziecka powoda. Nie ma także możliwości ustalenia czy objęte nim zakupy były usprawiedliwione jego potrzebami.

Na rozprawie w dniu 18 grudnia 2015 r. Sąd pominął dowód z uzupełniającego przesłuchania pozwanego, bowiem uznał, iż okoliczności sprawy zostały już wystarczająco wyjaśnione i nie należało już podejmować czynności dowodowych, które prowadziłyby jedynie do przedłużenia postępowania w sprawie.

Podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie stanowiły zeznania powódki K. Ż. (2). Zeznania ww. zostały uznane przez niniejszy Sąd za wiarygodne w zakresie poczynionych powyżej ustaleń faktycznych. W szczególności w odniesieniu do zeznań powódki należy wskazać, iż Sąd wziął pod uwagę, że pozwany od lat nie utrzymuje kontaktów z powódką i nie interesuje się jej sprawami. Sąd miał na uwadze, że także matka powódki kontaktuje się z córką jedynie sporadycznie i że nie przekazuje żadnych środków na jej utrzymanie. Sąd dał wiarę zeznaniom powódki w zakresie przedstawionych kosztów jej utrzymania

i wysokości uzyskiwanych dochodów, a także w tej części w której wskazywała, iż z powodzeniem kontynuuje na wyższej uczelni. Zeznania powódki były logiczne, wewnętrznie spójne i korespondowały ze zgromadzonym w toku postępowania materiałem dowodowym w postaci dokumentów

Sąd nie dał wiary natomiast zeznaniom pozwanego S. Ż.

w tej części, w której wskazywał, iż nie może partycypować w kosztach utrzymania córki kwotą wyższą niż 500 zł miesięcznie, albowiem – co zostanie szerzej przedstawione w dalszej części rozważań – koszty jego utrzymania są wysokie i po odliczeniu kwot przekazywanych małoletnim dzieciom tytułem alimentów nie pozostają mu wolne środki, które mógłby przeznaczyć na udzielenie pomocy finansowej najstarszej córce.

Sąd oparł swoje ustalenia ponadto o zeznania przesłuchanych w sprawie świadków K. Ż. (2) oraz T. P., w szczególności w zakresie,

w którym wskazywały na wysokość kosztów utrzymania K. Ż. (1), uzyskiwanych przez nią dochodów oraz co do udzielanej powódce pomocy finansowej. Zeznania ww. osób, w zakresie powyżej poczynionych ustaleń faktycznych, zasługiwały na nadanie przymiotu wiarygodności, albowiem korespondowały one zarówno ze sobą, jak i z dokumentami zgromadzonymi

w sprawie, które z podanych wyżej względów zostały uznane przez niniejszy Sąd za w pełni wiarygodne. Ponadto w sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności, które by podważały wiarygodność zeznań ww. osób.

Powództwo K. Ż. (1) o podwyższenie alimentów zostało oparte o przepis art. 138 k.r.o.

Zgodnie z powołanym unormowaniem, w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego.

Przez zmianę stosunków rozumie się istotne zmniejszenie lub ustanie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego do alimentacji albo istotne zwiększenie się usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, wskutek czego ustalony zakres obowiązku alimentacyjnego wymaga skorygowania przez stosowne zmniejszenie albo zwiększenie wysokości świadczeń alimentacyjnych (Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz pod red. prof. dr hab. Krzysztofa Pietrzykowskiego, 2. wydanie, Wydawnictwo C.H. Beck, s. 1123).

W ocenie Sądu, przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe w sposób jednoznaczny wykazało, że potrzeby uprawnionej uległy zwiększeniu w takim stopniu, iż wymagana była zmiana wysokości alimentów należnych jej na mocy wyroku rozwodowego. Ustalając wysokość świadczenia alimentacyjnego Sąd miał na względzie, że istotna zmiana okoliczności nastąpiła również po stronie pozwanego.

Od wydania wyroku w sprawie rozwodowej upłynęło przeszło 9 lat. Powódka ukończyła 18 lat, stała się osobą pełnoletnią i zdecydowała, iż chce kontynuować naukę i zdobyć wyższe wykształcenie. Powyższe wiąże się m.in. z koniecznością zakupu książek i materiałów naukowych, których ceny znacznie przewyższają ceny podręczników używanych w szkołach podstawowych i średnich. Na marginesie należy wskazać, iż kontynuowanie przez powódkę edukacji na uczelni wyższej, stanowi obciążający rodziców obowiązek wykształcenia dziecka stosownie do jego umiejętności i tym samym należytego przygotowania do wykonywania pracy.

Oceniając sytuację powódki należy wskazać, że zwiększenie się jej usprawiedliwionych potrzeb wynika zarówno z podjęcia przez nią edukacji na uczelni wyższej, jak i z samego upływu czasu od ostatniego orzeczenia w przedmiocie wysokości alimentów, co pozwala przyjąć, że zwiększyły się jej podstawowe potrzeby egzystencjalne – inne bowiem są koszty utrzymania osoby w wieku 13 lat i inne osoby w wieku lat 21 (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 1965 r.,

I CZ 135/64, niepubl.). Sam zatem upływ czasu uzasadnia przyjęcie, że zwiększyły się potrzeby K. Ż. (1) wynikające ze zwiększenia jej potrzeb w zakresie żywienia, zakupu odzieży, czy kontaktów rówieśniczych.

W ocenie Sądu, wszystkie wydatki wyszczególnione w stanie faktycznym niniejszego uzasadnienia, jako koszty związane z utrzymaniem powódki i we wskazanej tam wysokości, są wydatkami usprawiedliwionymi w rozumieniu art. 135 § 1 k.r.o., a więc wydatkami, które powinny być pokrywane w pierwszej kolejności przez rodziców dziecka. Wątpliwości Sądu – w świetle dowodów przeprowadzonych w toku postępowania oraz zasad doświadczenia życiowego – nie budził fakt, iż koszty utrzymania K. Ż. (1) opiewają na kwotę przynajmniej 1.300 zł miesięcznie. Powyższa kwota jako miesięczny koszt utrzymania powódki stanowi jedynie pewne minimum, albowiem w przedmiotowej kwocie nie uwzględniono m.in. kosztów organizacji wypoczynku czy też kosztów związanych z rozrywką oraz rozwojem pasji i zainteresowań. W konsekwencji, wysokość przedmiotowych wydatków nie może być poczytana za zbyt wygórowaną.

Jednocześnie należy w tym miejscu wskazać, iż rodzice są zobowiązani do zapewnienia dzieciom miejsca do zamieszkania. Pozwany natomiast nie dość, że nie zabezpieczył interesów córki i nie zapewnił swojemu dziecku miejsca do zamieszkania, to jeszcze sprzedał swój udział we współwłasności mieszkania, w którym powódka zamieszkiwała wraz z babcią, co w konsekwencji doprowadziło do wszczęcia postępowania w sprawie o eksmisję i wyprowadzki powódki z przedmiotowego lokalu. K. Ż. (1) zamieszkuje obecnie w chłopakiem w wynajmowanym mieszkaniu. Koszt wynajmu i użytkowania lokalu ponosi w całości partner powódki, jednakże nie oznacza to, że to on stał się osobą zobowiązaną do jej utrzymania. Niezależnie gdzie powódka zamieszkuje, to rodzice muszą ponosić – do czasu usamodzielnienia się dziecka - koszty utrzymania danego lokalu. Biorąc pod uwagę ceny najmu lokali i wysokość opłat eksploatacyjnych obowiązujących na lokalnym rynku Sąd ustalił przypadający na powódkę udział w kosztach utrzymania mieszkania na kwotę 450 zł.

Reasumując dotychczasowe rozważania należy powtórnie wskazać, iż postępowanie dowodowe wykazało, że usprawiedliwione wydatki związane z utrzymaniem powódki opiewają na kwotę przynajmniej 1.300 zł miesięcznie. Sąd miał na uwadze, iż powódka w okolicznościach trudnej sytuacji finansowej podejmuje próby pozyskiwania chociaż części środków na zaspokojenie swoich potrzeb. Jak bowiem ustalono K. Ż. (1) podejmuje prace dorywcze, jednakże na chwilę obecną uzyskiwane w ten sposób wynagrodzenie nie wystarcza w pełni na pokrycie wszystkich usprawiedliwionych potrzeb i nie pozwala na uniezależnienie się od pomocy ze strony rodziców. Jak już sygnalizowano kontynuowanie przez powódkę edukacji na uczelni wyższej, stanowi obciążający rodziców obowiązek wykształcenia dziecka stosownie do jego umiejętności i tym samym należytego przygotowania do wykonywania pracy, a zatem jeżeli powódka wykazuje predyspozycje do dalszego kształcenia i po podjęciu nauki uczęszcza na zajęcia i uzyskuje pozytywne oceny, to obowiązkiem rodzica jest umożliwienie dziecku kontynuowania edukacji na kierunku zgodnym z jego zainteresowaniami.

W odniesieniu do kwestii możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanego należy wskazać, że kształtują się one na wysokim poziomie, bowiem po przeliczeniu pozwany uzyskuje dochód na poziomie prawie 10.000 zł miesięcznie, a zatem dochód uzyskiwany przez pozwanego od czasu wydania orzeczenia w sprawie rozwodowej wzrósł prawie czterokrotnie. Sąd miał na uwadze, że S. Ż. zamieszkuje na stałe w Norwegii i w związku z tym ponosi także stosunkowo wysokie koszty własnego. Jak wynika z poczynionych ustaleń na swoje utrzymanie, w tym na koszty związane z wynajęciem i utrzymaniem mieszkania w Norwegii pozwanemu ciągle pozostaje kwota prawie 11.000 koron miesięcznie (tj. 5.148.60 zł).

Przy uwzględnieniu, że przekazuje on małżonce na utrzymanie mieszkania i rodziny w Polsce ok. 1.000 zł miesięcznie, to do dyspozycji pozwanego ciągle pozostaje kwota ponad 4.000 zł miesięcznie. Jak ustalono pozwany spłaca kredyt zaciągnięty na zakup samochodu; miesięczna rata kredytu wynosi 2.000 koron (tj. ok. 940 zł). Obowiązek alimentacyjny ma zaś pierwszeństwo przed zobowiązaniami wobec banków i instytucji kredytowych. W konsekwencji, gdyby pozwany zdecydował poruszać się środkami komunikacji miejskiej zaoszczędzone środki mogłyby przeznaczyć na pokrycie kosztów utrzymania swoich dzieci.

Ustając wysokość świadczenia alimentacyjnego pozwanego Sąd miał na uwadze, że obowiązek alimentacyjny spoczywa również na matce powódki, mimo że dotychczas nie był przez nią w żaden sposób realizowany. K. Ż. (2) nie dysponuje orzeczeniem o niezdolności do pracy, nie została także uznana za osobę niepełnosprawną, natomiast fakt, że ww. nie pracuje nie oznacza, że jest całkowicie pozbawiona możliwości zarobkowych. W związku z powyższym także i ona winna uczestniczyć w kosztach utrzymania córki.

Sąd wziął pod uwagę, iż S. Ż. - poza powódką - ma na swoim utrzymaniu troje małoletnich dzieci i że rzecz małoletnich siostr powódki łoży po

400 zł miesięcznie. W ocenie Sądu, z uwagi jednak na to, że rodzic ma się dzielić

z dzieckiem nawet najskromniejszymi dochodami, a dochody pozwanego znacznie wzrosły do ostatniego orzekania o alimentach, to jak najbardziej zaistniały przesłanki ku temu, aby po 9 latach od ostatniego orzekania o wysokości alimentów podwyższyć świadczenie o 200 zł, tj. z kwoty po 400 zł do kwoty po 600 zł miesięcznie, poczynając od dnia 10 kwietnia 2014 r. – zgodnie z żądaniem pozwu. Zdaniem Sądu zasądzona kwota alimentów po 600 zł miesięcznie nie jest wygórowana i zarówno uwzględnia zwiększone potrzeby powódki jak i nie będzie stanowić zbyt wielkiego obciążenia finansowego dla pozwanego. W zakresie przewyższającym kwotę 600 zł miesięcznie powództwo o podwyższenie alimentów, jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Mając na względzie całokształt powyższych ustaleń orzeczono, jak w punktach 1 i 2 wyroku.

Powódka K. Ż. (1) była z mocy ustawy zwolniona z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, albowiem zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 r. Nr 167, poz. 1398 ze zm. – cyt. dalej jako u.k.s.c.), nie ma obowiązku uiszczania kosztów sądowych strona dochodząca roszczeń alimentacyjnych.

Stosownie do treści art. 113 ust. 1 u.k.s.c., kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Z uwagi na to, iż podwyższono alimenty z kwoty po 400 zł miesięcznie do kwoty po 600 zł miesięcznie, a więc

o 200 zł, to należało uznać, iż nieuiszczone koszty sądowe (stricte opłata od pozwu) opiewają w niniejszej sprawie na kwotę 120 zł. Zgodnie bowiem z art. 13 ust. 1 u.k.s.c., opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu (200 zł x 12 miesięcy x 5 %).

Z tych też względów orzeczono, jak w punkcie 3 wyroku.

Stosownie do treści art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c., sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza alimenty – co do rat płatnych po dniu wniesienia powództwa, a co do rat płatnych przed wniesieniem powództwa za okres nie dłuższy niż za trzy miesiące.

Z tych też względów orzeczono, jak w punkcie 4 wyroku.